

Miljø- og Planlægningsudvalget
Folketinget
Christiansborg
1240 København K

Børsen
DK-1217 København K
Telefon: (+45) 33 74 60 00
Telefax: (+45) 33 74 60 80
E-mail: gi@genvindingsindustrien.dk
www.genvindingsindustrien.dk

København, den 10. oktober 2007

Foretræde for Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg

Genvindingsindustrien (GI) anmoder hermed om foretræde for Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalget vedr. den politiske aftale om den fremtidige organisering af affaldssektoren.

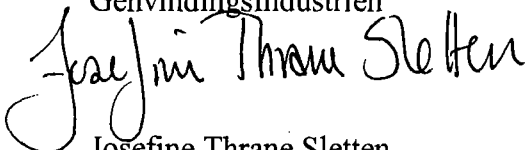
GI er alvorlig bekymret for ulige konkurrencevilkår, hvor private virksomheder bliver udkonkurreret af kommunale selskaber på områder, som hidtil med stor succes er blevet varetaget af private virksomheder.

GI er brancheforeningen for genvindings og genanvendelsesvirksomheder. Foreningen har en høj miljøprofil, hvor hovedparten af medlemsvirksomhederne er certificerede efter ISO 9001 og 14001.

GI repræsenterer op mod 40 forskellige virksomheder indenfor branchen, med forretningssteder op mod 80 steder i landet.

% Vedlagte notat beskriver GI's syn på en række erhvervspolitiske og miljømæssige spørgsmål i den politiske aftale om den fremtidige organisering af affaldssektoren.

Med venlig hilsen
Genvindingsindustrien

Josefine Thrane Sletten
Sekretariatsleder

GenvindingsIndustriens syn på en række erhvervspolitiske spørgsmål i den politiske aftale om den fremtidige organisering af affaldssektoren.

GenvindingsIndustrien er overordnet positive over for den brede politiske aftale om den fremtidige organisering af affaldssektoren, som blev indgået i juni i år. GenvindingsIndustrien deltog i det grundige forarbejde, som blev foretaget i Miljøministerens arbejdsgruppe. Aftalen giver dog anledning til et par bekymringer for branchen jf. nedenstående.

GenvindingsIndustrien vil gerne pointere vigtigheden af at adskille kommunernes myndigheds- og driftsherrerolle. Det er ikke og har aldrig været en sund ordning, at kommunerne på samme tid skulle anvise genanvendeligt erhvervsaffald til korrekt behandling og bestemme hvilke anlæg der var godkendte, når disse kommuner samtidig drev anlæg til modtagelse af genanvendeligt erhvervsaffald.

Konkurrencestyrelsen har ved flere lejligheder påpeget det uheldige i, at de kommunale selskaber i kraft af deres kombinerede rolle som myndighed og driftsselskab kunne have adgang til konkurrencefølsomme oplysninger.

Det er derfor vigtigt at fastslå, at de fælleskommunale selskaber ikke må tillægges opgaver, hvor de kan få kendskab til konkurrentoplysninger, men fremover udelukkende skal fungere som driftsselskaber.

De fælleskommunale aktiviteter skal kontrolleres på lige fod med de private aktører i genvindingsbranchen. Det er for at sikre et højt miljøbeskyttelsesniveau, for at skabe større gennemsigtighed i den kommunale økonomi, for at skabe en klar opdeling mellem gebyr- og skattefinansierede aktiviteter og for at sikre lige konkurrencevilkår.

Det er potentielt konkurrenceforvridende at lade kommuner og kommunale selskaber føre egenkontrol.

GenvindingsIndustrien er meget betænkelige mht. at give virksomhederne adgang til en mere fleksibel brug af genbrugspladserne.

For det første er det svært at gennemskue, hvordan en friere adgang til genbrugspladserne for virksomheder skal kunne bidrage til at fremme miljøhensyn i affaldshåndteringen, som fremgår af aftalen. Dette skal dokumenteres i det videre forløb med implementering af aftalen. Indtil videre forholder GenvindingsIndustrien sig skeptisk til denne udokumenterede påstand.

Det bør endvidere dokumenteres, hvordan en øget tilgang af erhvervsaffald til de kommunale genbrugspladser kan sikre en bedre affaldssortering.

Det er bekymrende, at de kommunale genbrugspladser ikke registrerer mængden og affaldsproducenten ved modtagelse af erhvervsaffald og foretager derfor ikke den efterfølgende indberetning til ISAG, på lige fod med branchens øvrige aktører.

Dette er en udhuling af ISAG systemet, da en forventet øget mængde af erhvervsaffald hermed fremover ikke vil blive indberettet. Dermed kan der stilles spørgsmålstejn ved nytteværdien af ISAG, hvis det kun er private aktørers mængde, der indberettes.

Det må være rimeligt at forlange, at erhvervsaffald skal kunne dokumenteres afleveret til en godkendt modtager og efterfølgende indberettes til ISAG, hvis man skal kunne styre affaldsstrømmene og dermed fremme miljøhensynet.

Samtidig er det et eksempel på konkurrenceforvridning mellem private og kommunale aktører.

For det andet er det svært at forstå, jf. skattestoppet, at der etableres landsdækkende principper for gebyropkrævning for borgere og virksomheder for at sikre, at de betaler for, at genbrugspladserne stilles til rådighed. Der lægges endvidere op til, at disse gebyrer skal afspejle omkostningen ved, at genbrugspladsen er åben for den enkelte borger og virksomhed og ikke nødvendigvis deres faktiske forbrug.

Konsekvensen af dette forslag er, at virksomheder i kommuner med en kommunal genbrugsstation via et gebyr kommer til at finansiere driften af den kommunale genbrugsstation, uanset om de benytter denne eller ej. Når regeringen samtidig opfordrer kommunerne til at udvise fleksibilitet med hensyn til at modtage affald fra borgere og virksomheder i andre kommuner, er der for alvor tale om en situation, hvor princippet om forureneren-betaler er tilsidesat.

En virksomhed, der ikke genererer affald, skal ikke pålægges at betale, ligesom de virksomheder, der i forvejen har en aftale med en privat aktør, ikke skal tvinges til at betale for samme ydelse to gange.

Det hæmmer den frie konkurrence, da det må anses for mindre sandsynligt, at en virksomhed, der via lovgivningen pålægges at betale et fast gebyr, samtidig vil indgå en aftale med en privat aktør, og således betale for den samme ydelse to gange, uanset at den private aktørs tilbud kan vise sig at være en bedre økonomisk og miljømæssig løsning for virksomheden.

Det er GenvindingsIndustriens opfattelse, hvilket er blevet påvist i flere undersøgelser af området, at det ikke hidtil har og efter al sandsynlighed heller ikke fremover vil være muligt at sikre gennemskuelse for så vidt angår økonomien på de kommunale genbrugspladser.

Det vil med andre ord sige at sikre, at der ikke foregår krydssubsidiering mellem betalingen fra de private husholdninger og betalingen fra erhverv for benyttelsen af genbrugspladserne.

Hvordan vil man sikre, at eksempelvis lønnen til de medarbejdere, som er på genbrugspladsen fordeles korrekt mellem husholdnings- og erhvervsaffald? Dette er blot et af mange punkter, som kræver en afklaring. Og denne afklaring fremgår ikke af regeringens aftale om den fremtidige organisering af affaldssektoren.

Så længe dette ikke er afklaret, vil man ved at åbne genbrugspladserne for erhverv i væsentlig grad true mulighederne for de private virksomheder på markedet.

Det er GenvindingsIndustriens opfattelse, at kommunerne bør fokusere på deres kerneområde med at føre tilsyn med virksomheder, og her igennem rådgive virksomhederne i korrekt affaldssortering og bortskaffelse.

For det tredje giver det anledning til bekymring, når kommunale parter ved flere lejligheder har udtrykt, at der efter en reform vil komme væsentligt mere erhvervsaffald på genbrugspladserne. Denne opfattelse harmonerer meget dårligt med den enighed, der blev opnået i Miljøministerens arbejdsgruppe. Det var ikke meningen med oplægget, at yderligere affaldsmængder skulle tages fra den private genvindingsbranche for i stedet at blive placeret i den kommunale sektor.

Der skal således som minimum laves nogle ganske klare angivelser af hvilke mængder, som erhvervslivet kan aflevere på genbrugspladserne. I miljøministerens arbejdsgruppe blev begrænsningen fastlagt til art og mængde svarende til hvad en husholdning genererer.

Derefter skal der sørges for en effektiv kontrol og tilsyn med, at de angivne mængder for erhvervsaffald på genbrugspladserne overholdes, hvilket i dag foretages med store lokale forskelle. Det skyldes bl.a., at det for nogle genanvendelige affaldsfraktioners vedkommende kan være fordelagtigt for genbrugspladserne at modtage ganske betydelige mængder, hvorfor incitamentet til at sikre sig, at det kun er svarende i "art og mængde" til husholdningsaffald, kan være mindre indlysende.

Men ligeså relevant er det at betragte de miljømæssige konsekvenser af mange afleveringer af små mængder affald. Det medfører en væsentlig øget trafik med mindre køretøjer, der er uhensigtsmæssig i forhold til de store transportere, som typisk foretages, når virksomhederne har indgået totalaftaler med genvindingsfirmaer, hvor der transporteres affald i større mængder.

Det kan konstateres, at udviklingen peger i retning af disse totalaftaler. Aftalerne medfører en betydelig bedre kvalitet for så vidt angår opbevaring og sortering, når dette foretages hos virksomhederne under vejledning af genvindingsvirksomhedernes markedskonsulenter. Det må frygtes, at sorteringen ville blive af ringere kvalitet, når der kan ske aflevering på genbrugspladsen, hvor der ikke på samme måde kan sikres adgang til rådgivning omkring sortering.

Genanvendeligt affald fra private og erhverv skal holdes helt adskilt, således at der ikke gives adgang til genbrugspladserne for erhvervslivet. Det har som tidligere nævnt ikke været muligt at sikre den nødvendige gennemsigtighed i økonomien for genbrugspladserne, og det er vores opfattelse, at det åbner en port på klem for de kommunale genbrugspladser for at overtage store dele af de mængder af genanvendeligt erhvervsaffald, som i dag håndteres af de private genvindingsvirksomheder, hvilket GenvindingsIndustrien som brancheorganisation har svært ved at acceptere.